

Sygn. akt III AUa 373/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Hejwowska
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SA Małgorzata Pasek
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 r. w Lublinie

sprawy S. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy S. T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 17 lutego 2016 r. sygn. akt IV U 884/15

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Barbara Hejwowska Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 373/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 czerwca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., odmówił S. T. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, że do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 25-letni okres składkowy oraz 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Według organu rentowego wykazany przez ubezpieczonego okres składkowy i nieskładkowy wynosi 23 lata, 7 miesięcy i 16 dni, a staż pracy w szczególnych warunkach 8 lat, 2 miesiące i 10 dni. Organ rentowy wskazał m.in., że do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył pracy w (...) Spółdzielni (...) w M. od 22 czerwca 1987r. do 31 marca 1995r., gdyż w okresie tym ubezpieczony był członkiem powyższej Spółdzielni.

Odwołanie od w/w decyzji złożył S. T. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W odniesieniu do pracy w (...) Spółdzielni (...) w M. ubezpieczony podniósł, że powinna być ona zaliczona do okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż pracę tę wykonywał w reżimie ściśle takim, jaki przewidziany jest dla stosunku pracy. Do pracy przychodził codziennie, podpisywał listę obecności, pracował przez co najmniej 8 godzin dziennie, korzystał z urlopu wypoczynkowego, nie miał mieszkania spółdzielczego, nie był członkiem zarządu i nie uczestniczył w posiedzeniach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

S. T. w dniu (...) ukończył 60-ty rok życia. W dniu 30 kwietnia 2015r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury.

Rodzice ubezpieczonego J. i J. małż. T. byli właścicielami gospodarstwa rolnego położonego na terenie wsi R. i M. gmina D.. Ubezpieczony od urodzenia mieszkał z rodzicami na terenie gospodarstwa. Po ukończeniu szkoły podstawowej ubezpieczony kontynuował naukę w Zasadniczej Szkole w G., którą ukończył w dniu 20 czerwca 1973r. Po ukończeniu w/w szkoły, od 21 czerwca 1973r. ubezpieczony - mający wówczas 18 lat - powrócił do domu rodzinnego i pracował w gospodarstwie rolnym rodziców do 22 lutego 1974r., a zatem przez 8 miesięcy. Od 23 lutego 1974r. ubezpieczony podjął zatrudnienie w Zakładach (...) w G.. Od 8 października 1976 r. do 14 czerwca 1978 r. ubezpieczony nie podejmował pracy zawodowej i w okresie tym, trwającym 1 rok, 8 miesięcy i 7 dni, mieszkał z rodzicami i pracował w rodzinnym gospodarstwie rolnym. Na posiadanych gruntach, z których około 11 ha stanowiło pole orne, a reszta łąki, pastwisko i częściowo las, rodzice ubezpieczonego uprawiali żyto, pszenicę, mieszankę zbożową, buraki cukrowe i ziemniak, hodowane były krowy, byki, trzoda chlewna w rozmiarze pozwalającym na sprzedaż około 20 sztuk rocznie. Ponadto były dwa konie wykorzystywane do prac polowych. W opisanych wyżej przerwach w zatrudnieniu ubezpieczony stale – codziennie pracował w gospodarstwie rolnym rodziców. Prace te wykonywał przez cały dzień – w rozmiarze znacznie przekraczającym 4 godziny dziennie.

Od 22 czerwca 1987r. ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w (...) Spółdzielni (...) w M., w której zatrudniony został na stanowisku pracownika fizycznego w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 10 września 1987r. ubezpieczony skierował do zarządu (...) Spółdzielni (...) w M. podanie o przyjęcie w poczet członków powyższej Spółdzielni. Podanie zostało pozytywnie zaopiniowane przez ówczesnego przełożonego ubezpieczonego – kierownika (...). W dniu 19 września 1987r. ubezpieczony wypełnił deklarację członkowską i zadeklarował udział w kwocie 8 500 złotych, który zobowiązał się wnieść do Spółdzielni do końca 1987r. (podanie o przyjęcie w poczet członków spółdzielni i deklaracja członkowska ubezpieczonego k.22-23 akt osobowych ubezpieczonego). Po wniesieniu wkładu, od 6 listopada 1987r. ubezpieczony został przyjęty w poczet członków (...) Spółdzielni (...) w M. i od tego czasu do 31 marca 1995 r. pracował na rzecz tej Spółdzielni jako jej członek. Wykonywał pracę w (...) jako operator wózka w chłodni.

Sąd uznał, że odwołanie S. T. nie jest zasadne.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę ogólnego stażu ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat oraz przesłankę stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat. Z ustaleń Sądu wynika, że w okresach od 21 czerwca 1973r. do 22 lutego 1974r., a następnie od 8 października 1976r. do 14 czerwca 1978r., a zatem w okresach przerw w pracy zawodowej trwających łącznie ponad 2 lata, ubezpieczony mieszkał z rodzicami i pracował stale w rodzinnym gospodarstwie rolnym. Sąd uznał, że wskazane okresy - podlegają, w trybie art.10 ust.1 pkt 1 i ust.3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zaliczeniu do okresu wymaganego do emerytury, a to powoduje, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym do emerytury, co najmniej 25-letnim okresem ubezpieczenia.

Powyzsza okoliczność nie pozwoliła jednak na uwzględnienie odwołania ubezpieczonego, gdyż niespełniona pozostała przesłanka co najmniej 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Do stażu tego nie można natomiast zaliczyć okresu pracy ubezpieczonego w (...) Spółdzielni(...)w M. trwającego od 6 listopada 1987 r. do 31 marca 1995 r. W okresie tym ubezpieczony był bowiem członkiem przedmiotowej Spółdzielni i pracę, która wykonywał na jej rzecz świadczył nie jako pracownik (w ramach stosunku pracy), ale jako członek spółdzielni. W świetle zgromadzonych dokumentów i wyjaśnień ubezpieczonego okoliczność, że ubezpieczony został przyjęty w poczet członków Spółdzielni jest niesporna. Z przytoczonych na wstępie uregulowań wynika, że do pracy w szczególnych warunkach zalicza się wyłącznie pracę (wymienioną co do rodzaju w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 8 lutego 1983r.), która wykonywana była na w ramach stosunku pracy zdefiniowanego w art. 22 kp. A contrario do pracy w szczególnych warunkach nie zalicza się pracy wykonywanej przez członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Sąd podkreślił, że o braku podstaw zaliczenia okresu zatrudnienia członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej do pracy w szczególnych warunkach wypowiedział się niejednokrotnie Sąd Najwyższy (tak m.in. w wyroku z 25 kwietnia 2012r. w sprawie I UK 384/11, Lex nr 1212661). Stanowisko takie prezentowane jest również przez sądy powszechne (dla przykładu: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 12 lutego 2013r. w sprawie III AUa 1360/12, Lex nr 1289747 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 16 stycznia 2013r. w sprawie III AUa 752/12, Lex nr 1271807). Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela argumentację zaprezentowaną w wymienionych orzeczeniach. Twierdzenia ubezpieczonego, że wykonywał pracę w sposób charakterystyczny dla zatrudnienia pracowniczego (codziennie, w stałych godzinach, nie mniej jak przez 8 godzin) nie podważa powyższych ustaleń. W sprawie kluczowa jest bowiem podstawa prawna wykonywania pracy, a tę - we wskazanym okresie - stanowił stosunek członkostwa ubezpieczonego.

Co do załączonej przez ubezpieczonego do odwołania kopii świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach w Zakładach (...) w S. od 17 marca 1975r. do 30 września 1976r. Sąd wskazał, że świadectwo to nie zawiera pieczętki zakładu pracy i w treści nie wymienia nazwy zakładu pracy, niemniej nawet po wyeliminowaniu tych błędów i po zaliczeniu wskazanego okresu do pracy w szczególnych warunkach, okres pracy ubezpieczonego w takich warunkach zwiększa się o 1 rok, 6 miesięcy i 14 dni, a zatem wynosi niespełna 10 lat, zamiast wymaganych co najmniej 15 lat.

Mając to na uwadze Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. odwołanie ubezpieczonego oddalił.

Od tego wyroku apelację złożył wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał naruszenie:

1. prawa materialnego art. 184 ust 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) w zw. z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.) polegających na ich niezastosowaniu w wyniku błędnej wykładni i wadliwym przyjęciu, że S. T. świadczył pracę w (...) Spółdzielni (...) w M. na podstawie stosunku członkostwa a nie stosunku pracy;

2. prawa procesowego – art. 227, 232 k.p.c. poprzez oddalenie zgłoszonych wniosków dowodowych w postaci zeznań świadków uniemożliwiających poczynienie istotnych w sprawie ustaleń o świadczeniu przez ubezpieczonego pracy w spornym okresie zgodnie z art. 22 kodeksu pracy, mimo formalnego istnienia stosunku członkostwa w spółdzielni produkcyjnej, co prowadzi do nie rozpoznania w części istoty sprawy poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie oceny czy charakter wykonywanych przez ubezpieczonego czynności odpowiadał stosunkowi pracy czy stosunkowi członkostwa, a oparcie rozważań odnośnie członkostwa w spornym okresie na podstawie domniemań faktycznych;

3. prawa procesowego - art. 231 k.p.c. przez zaniechanie oceny dowodu z zeznań ubezpieczonego wyjaśniającego elementy stosunku prawnego łączącego go z pracodawcą;

4. błąd w ustaleniach faktycznych, wyrażający się w uznaniu przez sąd, że S. T. od 6 listopada 1987 r. do 31 marca 1995 r. pracował w (...) Spółdzielni(...)w M. jako jej członek, a w konsekwencji nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, pomimo , że świadczona przez niego wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy kwalifikuje się do warunków szczególnych stosownie do wykazu a działu VIII pkt 1 i 3 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Wskazując na powyższe zarzuty domagał się uchylecia wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, alternatywnie zmiany zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do emerytury od 8 maja 2015 roku oraz zasądzenia na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia sądu I instancji sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu drugiej instancji Sąd Okręgowy właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i w oparciu o ustalony w wyniku tej oceny stan faktyczny prawidłowo zastosował obowiązujące przepisy dochodząc do wniosku, iż nie zostały spełnione warunki przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Z treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), przepisów w nim wymienionych oraz stosowanych wprost przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) wynikają przesłanki uzyskania prawa do emerytury.

Na etapie postępowania apelacyjnego sporne było jedynie spełnienie warunku w postaci posiadania przez wnioskodawcę co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Prawidłowo Sąd I instancji uznał, że do stażu tego nie można zaliczyć okresu pracy ubezpieczonego w(...)Spółdzielni(...)w M. trwającego od 6 listopada 1987r. do 31

marca 1995r. Z niespornych ustaleń Sądu wynika, że w dniu 10 września 1987 r. ubezpieczony skierował do zarządu (...)Spółdzielni (...)w M. podanie o przyjęcie w poczet członków Spółdzielni. Podanie zostało pozytywnie zaopiniowane i w dniu 19 września 1987r. ubezpieczony wypełnił deklarację członkowską, zadeklarował udział w kwocie 8 500 złotych, który zobowiązał się wnieść do Spółdzielni do końca 1987r. Po wniesieniu wkładu, od 6 listopada 1987 r. ubezpieczony został przyjęty w poczet członków(...)Spółdzielni (...)w M..

Dodać należy, że zarówno pod rządem poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. z 1961 r. Nr 12, poz. 61 z późn. zm.), jak pod rządem ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze, (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1443 z późn. zm.) członek spółdzielni wykonujący pracę w (...) spółdzielni (...)nie był i nie jest pracownikiem i z tej przyczyny nie może ubiegać się o prawo do emerytury w obniżonym wieku na podstawie wyżej wskazanych przepisów. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. przedmiotem gospodarczej działalności (...) spółdzielni (...) było prowadzenie wspólnego gospodarstwa rolnego w oparciu o osobistą pracę członków, a zdolny do pracy członek spółdzielni miał prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w zakresie ustalonym przez statut (art. 95 § 1 i art. 113 ustawy).

W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 6 marca 1981 r., III CZP 7/81 (OSNC 1981/8/146) Sąd Najwyższy stwierdził, że z woli ustawodawcy prawa i obowiązki stron, związane z wykonywaniem przez członków pracy na rzecz spółdzielni mieszczą się w treści samego członkostwa i stanowią integralny składnik, powstają nie na podstawie zawarcia spółdzielczej umowy o pracę, lecz z mocy samego cywilnoprawnego stosunku członkostwa (art. 113 i nast. ustawy). To zaś wyklucza możliwość oceny praw i obowiązków stron w świetle powszechnego ustawodawstwa pracy i wskazuje, że o zakresie, rozmiarze i sposobie wykonywania pracy przez członków (...) spółdzielni (...), a także o treści ich uprawnień z tym związanych decydują przepisy prawa o spółdzielniach oraz postanowienia statutu.

W art. 155 § 1 ustawy Prawo spółdzielcze zdolny do pracy członek spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Natomiast zatrudnienie osób niebędących członkami spółdzielni jest regulowane w art. 157 ustawy. Przepis ten stanowi, że spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy.

Zgodnie z ugruntowaną już obecnie linią orzecniczą praca w charakterze członka (...) spółdzielni (...) nie daje prawa do przejścia na emeryturę w wieku niższym niż podstawowy wiek emerytalny z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach. Sąd Najwyższy podkreślał wielokrotnie, że (...) spółdzielnie (...) nie są dla swych członków zakładem pracy. Zachodzi bowiem zasadnicza różnica między pracą wykonywaną w ramach stosunku pracy a pracą świadczoną w ramach stosunku członkostwa w (...) spółdzielni (...). W tym drugim wypadku prawo i obowiązek świadczenia pracy wynika ze stosunku członkostwa w spółdzielni, z którym wiąże się między innymi prawo udziału w jej zarządzaniu poprzez jej organy i inne rozwiązania instytucjonalne właściwe ruchowi spółdzielczemu, co ma określony wpływ na sposób organizacji pracy i podporządkowanie w procesie jej świadczenia. W wyroku z dnia 21 stycznia 2005 r. (...) (OSNP 2005/17 poz. 272) Sąd Najwyższy stwierdził, że praca w charakterze członka (...) spółdzielni (...)nie daje prawa do przejścia na emeryturę w wieku niższym niż podstawowy wiek emerytalny z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach, o których mowa w art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a przedstawione w art. 32 ustawy ograniczenie prawa do wcześniejszej emerytury jedynie do wypadków świadczenia pracy w charakterze pracownika nie jest niezgodne z konstytucyjną zasadą równego traktowania (art. 32 Konstytucji RP). Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 grudnia 2009 r. I UK 186/2009 (OSNP 2011/13-14 poz. 189) wskazując, że:

- 1) przyjęcie pracownika w poczet członków (...) spółdzielni (...) powoduje dorozumiane rozwiązanie dotychczasowego stosunku pracy za porozumieniem stron,
- 2) członek (...) spółdzielni (...) nie może pozostawać z tą spółdzielnią w pracowniczym stosunku zatrudnienia,

3) okres wykonywania pracy w charakterze członka spółdzielni nie może zostać zaliczony do okresu, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Podzielając w pełni powyższą, linię orzeczniczą należy stwierdzić, że wnioskodawca nie mógł skutecznie ubiegać się o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 6 listopada 1987 r. do 31 marca 1995 r., kiedy z(...)Spółdzielnia (...) w M. łączył go stosunek członkostwa.

W tym stanie rzeczy zbędnym było prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność zakresu, charakteru i oceny wykonywanych przez ubezpieczonego czynności w spornym okresie, a tym samym nie doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji.

Zarzuty podniesione w apelacji okazały się nietrafne. Skoro ubezpieczony nie posiada piętnastoletniego okresu pracy w warunkach szczególnych, pomimo spełnienia pozostałych przesłanek nabycia prawa do świadczenia emerytalnego w trybie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 14440 ze zm.) Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.